

mere fokus der er på tvang, jo mindre bruger vi den også. Hvor meget gavner det, at den ansvarlige minister, den ansvarlige regering går ud og bruger sådan nogle termer? F.eks. står der også i den samme redegørelse, at en patient blev indlagt 17 gange og ofte fik medicinsvigt efter udskrivelsen, og det er altid sådan, at medicinering er familiens ansvar. Det, der så sker, er, at patienten kommer ud og sætter sig mellem to stole. Hvad vil tvang hjælpe i den her situation? Er det ikke mere, at der skal være en bedre koordinering mellem instanserne?

Kl. 11:38

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:38

Sophie Løhde (V):

Jeg vil jo næsten sige, at jeg synes, at ordføreren skulle bruge sin taletid på at stille de spørgsmål til ministeren. Det er som bekendt ikke min opgave at redegøre for, hvad ministeren mener eller tænker i nogle øjeblikke. Men jeg vil da gerne understrege igen, at for Venstres vedkommende, og også for regeringens, den vil jeg da gerne inkludere her, er psykiatrien et område, vi altid skal have særlig fokus på og herunder anvendelsen af tvang, og hvor vi altid skal overveje det dilemma, der er imellem omsorgssvigt og omsorgstvang. Men den fælles målsætning må altid være, at vi skal nedbringe anvendelsen af tvang i psykiatrien, herunder bl.a. med udgangspunkt i de gode erfaringer, der er opnået igennem det nationale kvalitetsprojekt, som vi jo i øvrigt i dag står sammen om en fælles vedtagelse af, som jo netop påpeger og sætter fokus på, at anvendelsen af tvang i psykiatrien skal sættes ned. Det står der i den vedtagelse, som alle partier på nær Enhedslisten her i dag har fremsat. Dermed kunne holdningen jo næsten ikke være mere klar for alle partiers vedkommende.

Kl. 11:39

Formanden:

Tak til fru Sophie Løhde. Der er ikke flere korte bemærkninger, og så er det fru Karen Klint som ordfører.

Kl. 11:39

(Ordfører)

Karen J. Klint (S):

Penge og ikke kun flere piller er god medicin for psykiatrien, og den linje kunne passende være en overskrift for det, jeg gerne vil tale om i dag.

Men først vil jeg sige tak til Enhedslisten for at stille lige denne forespørgsel, for det handler

jo om, at vi holder hinanden fast på, hvad god kvalitet i psykiatrien er, uanset om det er behandlingspsykiatrien eller socialpsykiatrien. Det handler også om, hvordan vi som politikere får stillet de rigtige spørgsmål til hinanden, hvordan vi måske også kan mødes lidt mere uformelt og snakke om gode løsninger frem for at gøre det med sekundbegrænsning fra talerstolen her i dag. Så det skal også være en af mine appeller – at vi mødes på tværs af social- og sundhedsområdet for at snakke om, hvordan vi kan bruge de fælles penge bedre til næste år og ude i fremtiden.

Så vil jeg tillade mig at tage et lille historisk tilbageblik. For jeg synes faktisk, det er beskæmmende, at vi står med en psykiatri i dag med det kvalitetsniveau, den har – nogle steder er den god, men det er jo ikke det generelle billede, som befolkningen har. Vi står med en psykiatri, som blev decentraliseret i 1970. Den øvrige særforplejning blev decentraliseret 10 år senere. Men siden har psykiatrien faktisk ikke beholdt sit forspring med hensyn til udvikling, andel af ressourcer, andel af værdighed, godt arbejdsmiljø for personale osv. Så jeg synes, vi skal bruge forespørgslen til at sætte fokus på, at psykiatrien ikke længere har et efterslæb i forhold til andre grupper, uanset om det er patienter eller det er borgere, vi taler om.

For der er faktisk grund til at kritisere den manglende økonomi i psykiatrien. Jeg vil også tillade mig at sige, at når man måler, hvordan realvæksten har været det sidste par år her, er det jo nemt at måle en realvækst, hvis man bare tager de rigtige år at sammenligne med. Men vi har faktisk et dokument, der siger, at hvis vi ser på tabellen over realvækststigningen fra 2003 – som jo er det første budgetår i den her regerings tid, sådan helt reelt dens eget budgetår – jamen så er det jo et væsentlig lavere beløb, som er realvækststigningen i den takt der.

Når vi taler om de dårligdomme, der er i psykiatrien, er det også vigtigt at få gentaget, at det jo ikke er personalets skyld. Det er jo ikke personalet, der med god vilje mangler nogle penge; det er os politikeres skyld, uanset om det er os herinde eller det er politikere på anden måde. For der er ikke penge nok til at bemane alle sengene. Der er faktisk senge, der står tomme, redt med dyner og det hele, parat til at blive taget i brug, hvis man kunne betale løn til det personale, man så også ganske rigtigt visse steder har besvær med at skaffe. Så der er nogle paradokser her.